

[Paul Møller.]

lovsforslag, som må kunne samle dette høje tings flertal — ja, måske endda hele tinget. Derfor bør finansministeren være glad for, at der nu kan blive nedsat et folketingsudvalg, som kan behandle disse spørgsmål. Derved får den højtærede finansminister det, som man unddrog den tidligere regering, nemlig et folketingsudvalg, hvori man kan drøfte sine skattereftankter, sine skattereftplaner. Det er en indrømmelse, en cadeau, til den høje regering fra oppositionens side, og jeg tror og håber, at regeringen vil vide at tage imod håndsrækningen og medvirke til, at vi kan finde sammen om den skattereft, vi skal have. Vi kan jo, hver eneste gang vi behandler lignings- og udskrivningslove, se, hvordan det bliver mere og mere umuligt at arbejde videre med det gamle lapperisystem.

Der er mange ting, vi vil kunne enes om; der er også meget, vi ikke kan enes om — jeg synes, den højtærede finansministers svar på det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens spørgsmål vedrørende brugsforeringsudvalget tydede på, at her var noget, det ikke lå så let og klart med, idet der åbenbart manglede en del embedsmænd i finansministeriet til løsning af denne undersøgende opgave. Det pågældende udvalg har jo siddet i længere tid, og jeg synes, den højtærede finansministers svar var noget negativt — jeg tror heller ikke, han selv vil have det opfattet på anden måde. Hvis arbejdet er gået i stå, er det at håbe, at man i det folketingsudvalg, der nu bliver nedsat, må kunne få det materiale, der, såvidt jeg ved, er samlet ind fra samtlige kooperative virksomheder i landet, i hvert fald fra et repræsentativt udsnit, således at tinget på grundlag af dette materiale selv kan tage sagen i sin hånd for at få undersøgt, om der er skabt en ligelig, retfærdig og ensartet beskatning på dette felt. Alle har sat sig dette mål. Det, som er undersøgelsens opgave, er at se, om denne målsætning er opfyldt; er den ikke det, vil dette ting sikkert også kunne enes om at få løst brugsforeningsbeskatningen på en hæderlig og en ligelig måde.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til en grundig og god udvalgsbehandling.

Bertel Dahlgaard: Det har undret mig noget, at de ærede forslagsstillere har fremsat deres lovforslag på dette tidspunkt. Det fremsattes i foråret som regeringsforslag; der er ikke ændret noget i det, og det er altså i forvejen tinget bekendt. Man må i denne forbindelse erindre, at dette forslag kun er et enkelt afsnit af en kommende skattereft, et enkelt afsnit, som alle erkender ikke kan færdigbehandles isoleret. Jeg skal derfor i alt væsentligt henvise til de principielle betragtninger, som jeg fremsatte under forslagens behandling i foråret — de findes i folketingstidenden 1952—53, sp. 3753 — og her indskrænke mig til nogle bemærkninger, der rekapitulerer det radikale venstres opfattelse af nogle af de væsentligste skatteproblemer, som forslaget omhandler.

Det radikale venstre er tilhænger af, at den fælleskommunale udligningsordning og den mellemkommunale refusionsordning ophæves. Vi har allerede for godt en halv snes år siden her i tinget redegjort for vor opfattelse i så henseende. Man må erindre, at den fælleskommunale udligningsfond blev gennemført i sin tid som en foranstaltning, der tilsigtede i en overgangstid at foretage en vis udligning mellem de velhavende og de fattige kommuner, men altså en foranstaltning, som kun var tænkt at skulle gælde i en overgangstid, indtil den virkelig samlede skattereft kunne gennemføres. Jeg må i denne forbindelse sige, at forudsætningen for denne opfattelse selvfølgelig måtte være, at der samtidig med disse ordningers bortfald tilvebragtes andre tilfredsstillende regler for statens refusion til kommunerne, således at den udligning af byderne mellem de velhavende kommuner og de uden egen skyld fattige kommuner, som den fælleskommunale udligningsordning betød, videre udbyggedes.

Det radikale venstre er tilhænger af, at præmier til pensions- og renteforsikringer bør være skattefrie, men hele dette spørgsmål løses forhåbentlig i forbindelse med ligningslovsforslaget, som foreligger til behandling her i tinget.

Det radikale venstre kan også, som den sidste ærede taler gjorde opmærksom på, udtale sin sympati for forslagens bestemmelser om såkaldte sparekontrakter, der